

ZARZĄDZENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

SSN Wiesław Kozielowicz w związku z pismem skazanego H.B. z dnia 19 maja 2025r., dotyczącym wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. II AKa 63/24, **nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt III KK 169/23, H.B. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Wyrok ten, na skutek apelacji, został zmieniony w zakresie kary wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 63/24.

Skazany H.B., w piśmie z dnia 19 maja 2025 r., domaga się wznowienia z urzędu, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k., postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. II AKa 63/24, albowiem w sprawie doszło do nienależytej obsady: Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, gdyż w jego składzie był sędzia X. Y., jaki i Sądu Okręgowego w Szczecinie – w składzie z sędzią X.1 Y.1 – oboje powołani, odpowiednio, na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie oraz urząd

sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Brak jest podstaw do wznowienie postępowania z urzędu.

Wskazać należy, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020, OSNK 2020, z. 2, poz.7, w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych przyjęto, że cyt. „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – dalej powoływana jako EKPCz". W uzasadnieniu tej uchwały podniesiono, że następcza kontrola spełnienia standardu bezstronności i niezawisłości sądu dokonywana jest w konkretnym postępowaniu i ma charakter kontroli sądu, nie zaś poszczególnego sędziego, jej przeprowadzenie nie rzutuje na możliwość udziału danego sędziego w składzie sądu przeprowadzającym inne postępowanie oraz nie może wiązać innego składu sądu. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt I KZP 13/21, LEX nr 3322328, stwierdzono, cyt. „nie jest wykluczone, że mimo powstania zasadniczych wątpliwości co do tego, czy dochowany zostaje standard niezawisłości i bezstronności danego sędziego uczestniczącego w składzie sądu ze względu na objęcie przez niego urzędu w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, w konkretnych okolicznościach wątpliwości te nie zostaną potwierdzone, co będzie równoznaczne z koniecznością przyjęcia, że skład sądu z jego udziałem spełnia minimalne wymagania dla zachowania niezawisłości i bezstronności.” W realiach niniejszej sprawy, ani

skazany H.B., ani jego obrońca, w toku postępowania odwoławczego nie kwestionowali prawidłowości składu orzekającego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, nie sygnalizowali wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości wyznaczonego do składu SSA X. Y., jak i nie podnosili takich zarzutów co do SSO X.1 Y.1 orzekającej w sprawie H.B. w Sądzie Okręgowym w Szczecinie, ani nie podejmowali inicjatywy mającej na celu wyłączenie ich od udziału w tym postępowaniu. Taka postawa strony postępowania, stanowi istotną okoliczność, wskazującą na to, że nawet w przypadku akceptacji poglądu o wadliwości w procedurze nominacyjnej tych Sędziów, ich udział w składzie orzekającym nie narusza standardów prawa do sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz. Także należy podkreślić, że w niniejszej sprawie została złożona kasacja od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 63/24. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt III K 169/23. Sąd Najwyższy kasację tę rozpoznał i orzekając w składzie jednoosobowym (SSN Włodzimierz Wróbel) postanowieniem z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt III KK 434/24, kasację tę oddalił jako oczywiście bezzasadną. Zaistnienie uchybienia nienależytej obsady sądu, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jest zawsze, a to w myśl art. 536 k.p.k., badane z urzędu przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym. Innymi słowy Sąd Najwyższy zbadał już kwestię ewentualnego zaistnienia w tej sprawie bezwzględnego powodu odwoławczego, w tym też uchybienia nienależytej obsady sądu, i uznał, że tego rodzaju uchybienie nie miało miejsca w realiach niniejszej sprawy, gdyż kasację obrońcy skazanego H.B. oddalił jako oczywiście bezzasadną.

W uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd, że w postępowaniu o wznowienie postępowania, ujętym w art. 542 § 3 k.p.k., istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9 § 2 k.p.k., umożliwiająca stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego

obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu skazanego H.B., o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu, jednakże za celowe uznano decyzję o braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.

[WB]

[r.g.]